

Kniha proroka Joela a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa - Číslo štyridsaťštyri

Jeff Pippenger

2026-02-10

Číslo štyridsaťštyri

V roku 1844 bola náuka o sobote siedmeho dňa odpečatená a potom bola zdôraznená sestre Whiteovej, keď nazrela do archy zmluvy. Zaznamenala tiež, že v posledných dňoch mala náuka o vtelení ten istý nebeský dôraz. Sobota siedmeho dňa predstavuje zvláštne svetlo z archy, keď sa začal antitypický Deň zmierenia, a sobota siedmeho roku predstavuje zvláštne svetlo z archy, keď antitypický Deň zmierenia dospieva k svojmu záveru.

Učenie o vtelení je predobrazené v poslednom svätom zhromaždení v tretej knihe Mojžišovej dvadsiatej tretej kapitole; je to omega vo vzťahu k sobote siedmeho dňa, ktorá je prvým svätým zhromaždením na začiatku tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej tretej kapitoly. Tá prvá sobota predstavuje Božiu tvorivú moc a tá posledná sobota predstavuje Jeho obnovujúcu moc. Tá prvá sobota je znázornená číslom „23“ a tá posledná číslom „252“.

Tieto dva symboly sú opornými bodmi dvadsiatej tretej kapitoly Levitika a zároveň sú aj opornými bodmi milleritských dejín. Rok 1798 bol naplnením 2 520 rokov proti severnému kráľovstvu Izraela a 2 300 rokov sa naplnilo 22. októbra 1844. Keď bola sestra Whiteová uvedená do svätyne a zahľadela sa na Desatoro, predstavovala tým Boží ľud posledných dní, ktorý nasleduje Krista do Najsvätejšieho miesta, keď dokončuje svoje dielo zmierenia. Skúška chrámu je skúškou nasledovania Baránka, kamkoľvek ide.

To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Tí boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. Zjavenie 14:4.

Sestra Whiteová ako prorokyňa znázorňovala verných na počiatku, ktorí vierou vstúpili do Najsvätejšieho miesta, a tým poskytovala príklad verných na konci, ktorí vierou vstupujú do Najsvätejšieho miesta a potom hľadajú do archy. To, čo tam vidia osvietené, je učenie o vtelení, dokonanie zmierenia. Vidia dvoch prikrývajúcich cherubov, ktorí predstavujú dve soboty stvorenia a znovustvorenia. Vidia 252 na jednej strane archy a 23 na druhej a rozoznávajú, že v súlade so stvorením a znovustvorením 23 predstavuje manželstvo Božstva s ľudstvom a 252 vidia ako symbol premeny človeka na človeka, ktorý je spojený s Božstvom.

Zl'utovnica nemala byť odstránená, takže to, že sestra Whiteová mohla nazrieť dovnútra, bolo zvláštnym zjavením, a prorocky je toto znázornenie určené viac pre posledné dni než pre dni, v ktorých žila. Hľadením sa premieňame. Chrátová skúška spočíva v tom, že Kristus vedie svoj ľud panien do svojho chrámu, krok za krokom. Prorocké pravdy predstavujú kroky na ceste, ktorá je osvetlená posolstvom polnočného volania.

Milleritský chrám štyridsiatich šiestich rokov je krokom.

Ľudský chrám „23“ (muža a ženu ich stvoril) je stupňom.

Kristus, ktorý za tri dni pozdvihuje svoj chrám, je krok.

Sýpkou je chrám u Malachiáša.

Nehemiáš očistil sklad od poškvernenia Tóbijom.

V tom chráme veľkňaz Chilkijáš počas obnovy za kráľa Joziáša objavil Mojžišove spisy.

Chrám, ktorý Nehemiáš očistil od znesvätenia, je tým istým chrámom, ktorý Kristus dvakrát očistil od jeho „svätokrádežného znesvätenia“, ako uvádza sestra Whiteová.

Rakva Millerovho sna bola stupňom.

Keď Kristus uvedie svojich verných do Najsvätejšieho miesta, vedie ich, ako to bolo znázornené sestre Whiteovej k arche, nadvihne zľutovnicu a dovolí im nazrieť dovnútra. Keď nazrú dovnútra, uvidia, že tak učenie o vtelení, ako aj sobota siedmeho dňa sú zahalené jemnou žiarou. Predpis za predpisom tí, ktorí rozpoznávajú učenia, ktoré sú „zahalené jemnou žiarou“, sa zoradujú so sestrou Whiteovou, vstupujúc vierou do Najsvätejšieho miesta a hľadiac do archy.

Starovekí proroci hovorili konkrétnejšie pre posledné dni než pre dni, v ktorých žili. Keď sa títo starovekí proroci sami stávajú súčasťou svedectva, predstavujú Boží ľud v posledných dňoch, a Boží ľud v posledných dňoch je sto štyridsaťštyri tisíc. Sestra Whiteová je azda najvýznamnejšou starovekou prorokyňou, lebo všetky jej znázornenia predstavujú alfa dejiny omega dejín sto štyridsaťštyritisíc. Všetci proroci znázorňujú ostatok, ale sestra Whiteová zároveň predstavuje aj počiatkové dejiny, ktoré sa naplňajú v záverečných dejinách — do posledného písmena.

V základných dejinách alfy bola sestra Whiteová vo videní vzatá do Najsvätejšieho miesta nebeskej svätyne. Keď tam prišla, zľutovnica na arche zmluvy, zľutovnica, ktorá sa nemala odnímať, bola zdvihnutá, aby sestra Whiteová mohla nazrieť dovnútra, kde videla Desatoro.

„V najsvätejšom som videla archu; na jej vrchu i po bokoch bolo najrýdzejšie zlato. Na každom konci archy bol nádherný cherub, s krídlami rozprestretými nad ňou. Ich tváre boli obrátené jedna k druhej a hľadeli nadol. Medzi anjelmi bola zlatá kadidelnica. Nad archou, kde stáli anjeli, bola nesmierne jasná sláva, ktorá vyzerala ako trón, na ktorom prebýval Boh. Ježiš stál pri arche, a keď k Nemu vystupovali modlitby svätých, kadidlo v kadidelnici dymilo a On obetoval ich modlitby so stúpajúcim dymom kadidla svojmu Otcovi. V arche bola zlatá nádoba s mannou, Áronova palica, ktorá vypučala, a kamenné dosky, ktoré sa skladali spolu ako kniha. Ježiš ich otvoril a videla som na nich Desť prikázaní napísaných Božím prstom. Na jednej doske boli štyri a na druhej šesť. Tie štyri na prvej doske žiarili jasnejšie než ostatných šesť. Ale štvrté, prikázanie o sobote, žiarilo nad všetkými; lebo sobota bola oddelená, aby sa zachovávala na počesť Božieho svätého mena. Svätá sobota vyzerala slávne — veniec slávy ju celú obklopoval. Videla som, že prikázanie o sobote nebolo pribité na kríž. Keby bolo, potom by bolo aj ostatných deväť prikázaní; a my by sme mali slobodu prestupovať ich všetky, tak ako prestupovať štvrté. Videla som, že Boh sobotu nezmenil, lebo On sa nikdy nemení. Ale

pápež ju zmenil zo siedmeho na prvý deň týždňa; lebo mal zmeniť časy a zákon.“ Early Writings, 32.

Učenie o sobote siedmeho dňa bolo alfa učením základných dejín milleritského hnutia, ktoré sa začalo ako filadelfské milleritské hnutie, potom sa v roku 1856 premenilo na laodicejské milleritské hnutie a následne v roku 1863 na laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa. Sestra Whiteová takisto označuje učenie omega v dejinách posledných dní, keď sa laodicejské hnutie sto štyridsaťštyritisíc premieňa na filadelfské hnutie sto štyridsaťštyritisíc. Svetlá alfa a omega sú predstavované učením o sobote siedmeho dňa a učením o vtelení.

„Tí, ktorí žijú v spoločenstve s Bohom, chodia vo svetle Slnka spravodlivosti. Nezneuctujú svojho Vykupiteľa tým, že kazia svoju cestu pred Bohom. Nebeské svetlo na nich žiari. Keď sa približujú k záveru dejín tejto zeme, ich poznanie Krista a proroctiev, ktoré sa na neho vzťahujú, veľmi rastie. V Božích očiach majú nekonečnú cenu, lebo sú v jednote s jeho Synom. Pre nich je Božie slovo nevýslovne krásne a pôvabné. Vidia jeho dôležitosť. Pravda sa im odhaľuje. Učenie o vtelení je zahalené jemnou žiarou. Vidia, že Písmo je kľúčom, ktorý odomyka všetky tajomstvá a rieši všetky ťažkosti. Tí, ktorí neboli ochotní prijať svetlo a chodiť vo svetle, nebudú schopní porozumieť tajomstvu zbožnosti; ale tí, ktorí neváhali vziať na seba kríž a nasledovať Ježiša, uvidia svetlo v Božom svetle.“ The Southern Watchman, 4. apríla 1905.

„Učenie o vtelení“ sa nazýva aj „tajomstvo zbožnosti“.

A bez pochybnosti veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh sa zjavil v tele, bol ospravedlnený v Duchu, ukázal sa anjelom, bol zvestovaný pohanom, prijatý vierou vo svete, vzatý hore do slávy. 1 Timotejovi 3:16.

„Tajomstvo“ je skryté až do poslednej generácie, keď verní uvidia, že učenie o vtelení je omegou soboty siedmeho dňa.

Tajomstvo, ktoré bolo skryté od vekov a od pokolení, ale teraz je zjavené jeho svätým; im chcel Boh dať poznať, aké je bohatstvo slávy tohto tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás, nádej slávy. Kolosanom 1,26.27.

Je príznačné, že práve Kolosanom 1:26 hovorí o „tajomstve“, ktoré „bolo skryté“, avšak toto tajomstvo je v posledných dňoch „zjavené“. Prorocké svetlo sa zjavuje vtedy, keď je proroctvo odpečatené, ako je to znázornené v dvanástej kapitole Daniela, kde na konci 1 260 dní, v čase konca, dochádza k odpečateniu proroctva. Proroctvo, ktoré bolo po pokolenia skryté, je odpečatené, a týmto proroctvom je pravda, ktorá je po odpečatení „slávou“, zvestovanou pohanom pri nedeľnom zákone. Tým tajomstvom je Kristus vo vás, nádej slávy, čo sa uskutočňuje v dňoch znenia siedmej trúby.

Ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď začne trúbiť, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to oznámil svojim služobníkom, prorokom. Zjavenie 10,7.

Je nanajvýš vhodné, že hlas siedmeho anjela začal znieť na desiaty deň siedmeho mesiaca, ako je to znázornené v Zjavení 10:7. Siedmy anjel je tiež predstavený ako tretie beda a prvé dve beda boli

islam, čím sú poskytnutí dvaja svedkovia, že tretie beda je islam. Tajomstvo Božie je dokonané, keď trúba islamu znie.

V dejinách siedmej trúby bude náuka o vtelení, ktorá je tajomstvom Krista vo vás, čiže spojenie božstva s ľudstvom, ako to predstavuje Kristus, keď na seba vzal ľudské telo; kandidáti, ktorí majú byť medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi, budú skúšaní, či majú potrebný olej a vieru, aby vošli do Najsvätejšieho miesta. Ak budú váhať, padne na nich temnota; ak budú nasledovať Baránka, kamkoľvek ide, budú vedení, aby nazreli do archy. V arche nájdú učenie o sobote siedmeho dňa a náuku o vtelení.

Akoľvek významné sú tieto dve učenia, to, na čo sa sústreďujem, nie sú svetlá alfa a omega, ale to, že prorokynia znázornila Boží ľud vstupujúci do nebeskej svätyne a hľadiaci do archy zmluvy. V dejinách stoštyridsiatich štyroch tisíc musí počas posledných dní nastať bod, v ktorom sú stoštyridsiati štyria tisíci uvedení do Svätyne svätých, aby hľadeli na otvorenú archu.

Ak máte vieru veriť, že proroci znázorňujú Boží ľud v posledných dňoch, spolu s vierou, že sestra Whiteová bola v každom ohľade práve tak inšpirovaná ako každý iný prorok v Biblii — potom musí byť použitie, ktoré som práve predložil, prijaté ako pravdivé. Stoštyridsaťštyritisíc musia vierou nasledovať Krista do Svätyne svätých, ako sestra Whiteová hovorí, že verní učinili 22. októbra 1844. Vtedy sa prejavili dve skupiny: tí, ktorí odmietli vstúpiť vierou, a tí, ktorí vstúpili.

„Bola som v myšlienkach vrátená k ohlasovaniu prvého príchodu Krista. Ján bol poslaný v duchu a moci Eliáša, aby pripravil Ježišovu cestu. Tí, ktorí odmietli Jánovo svedectvo, nemali úžitok z Ježišovho učenia. Ich odpor proti posolstvu, ktoré predpovedalo Jeho príchod, ich postavil tam, kde nemohli pohotovo prijať ani tie najsilnejšie dôkazy, že On je Mesiáš. Satan viedol tých, ktorí odmietli Jánovo posolstvo, aby zašli ešte ďalej, totiž aby Krista odmietli a ukrižovali. Tým sa postavili tam, kde nemohli prijať požehnanie v deň Turíc, ktoré by ich bolo naučilo ceste do nebeskej svätyne. Roztrhnutie chrámovej opony ukázalo, že židovské obete a ustanovenia už viac nebudú prijaté. Veľká Obeť bola prinesená a bola prijatá a Duch Svätý, ktorý zostúpil v deň Turíc, preniesol mysle učeníkov z pozemskej svätyne do nebeskej, kam Ježiš vošiel vlastnou krvou, aby na svojich učeníkov vylial dobrodenia svojho zmierenia. Ale Židia zostali v úplnej temnote. Stratili všetko svetlo, ktoré mohli mať o pláne spasenia, a ďalej dôverovali svojim neužitočným obetiam a darom. Nebeská svätyňa zaujala miesto pozemskej, oni však o tejto zmene nemali nijaké poznanie. Preto nemohli mať úžitok z Kristovej príhovornej služby vo svätom mieste.

„Mnohí s hrôzou hľadia na počínanie Židov pri zavrnutí a ukrižovaní Krista; a keď čítajú dejiny o Jeho potupnom zneužívaní, myslia si, že Ho milujú a že by Ho nezapreli ako Peter ani neukrižovali ako Židia. Ale Boh, ktorý skúma srdcia všetkých, podrobil skúške tú lásku k Ježišovi, o ktorej vyznávali, že ju cítia. Celé nebo s najhlbším záujmom sledovalo prijatie posolstva prvého anjela. No mnohí, ktorí vyznávali, že milujú Ježiša, a ktorí preliali slzy pri čítaní príbehu o kríži, sa vysmievali dobrej zvesti o Jeho príchode. Namiesto toho, aby prijali posolstvo s radosťou, vyhlásili ho za blud. Nenávideli tých, ktorí milovali Jeho zjavenie, a vylúčili ich z cirkví. Tí, ktorí zavrhnuli prvé posolstvo, nemohli mať úžitok z druhého; ani im neprospeľo polnočné volanie, ktoré ich malo pripraviť, aby vierou vošli s Ježišom do svätyne

svätých nebeskej svätyne. A tým, že zavrhli dve predchádzajúce posolstvá, tak zatemnili svoje porozumenie, že nevidia nijaké svetlo v posolstve tretieho anjela, ktoré ukazuje cestu do svätyne svätých. Videla som, že tak ako Židia ukrižovali Ježiša, tak aj menovité cirkvi ukrižovali tieto posolstvá, a preto nemajú nijakú známosť cesty do svätyne svätých a nemôže im prospieť ani Ježišov príhovor tam. Podobne ako Židia, ktorí prinášali svoje neužitočné obete, aj oni obetujú svoje neužitočné modlitby do oddelenia, ktoré Ježiš opustil; a satan, potešený týmto klamom, na seba berie náboženský charakter a vedie mysle týchto vyznávajúcich kresťanov k sebe, pôsobiac svojou mocou, svojimi znameniami a lživými zázrakmi, aby ich pevne zachytil do svojej osídla.“ Early Writings, 259–261.

Sestra Whiteová určuje postupný proces skúšky v dejinách Jána Krstiteľa a Krista, ktorý sa skončil tým, že Židia zostali v úplnej tme, aby tak znázornila tie isté dejiny v čase milleritov, čo sú alfa dejiny sestry Whiteovej, starovekej prorokyne posledných dní. Skúška života a smrti na počiatku sa týkala vstúpenia do Najsvätejšieho miesta alebo odmietnutia tak urobiť. Odmietnutie tak urobiť priviedlo na vzbúrencov v milleritských dejinách tú istú temnotu, aká doľahla na vzpurných Židov v dejinách Krista.

Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci spolu s jej začiatkom; preto, keď bola sestra Whiteová vzatá do Najsvätejšieho miesta a hľadala na otvorenú archu v súvislosti so skúškou 22. októbra 1844, označuje to, že sto štyridsaťštyri tisíc budú skúšaní v tom, či budú nasledovať Baránka do Najsvätejšieho miesta, alebo vojdú do dokonalej večnej tmy. Táto skutočnosť je založená na viere, ktorá chápe, že dávni proroci znázorňujú Boží ľud posledných dní, keď sa oni sami stávajú súčasťou zaznamenaného svedectva. Sestra Whiteová znázorňuje obe triedy.

„Keď som sa nachádzala v tomto stave sklúčenosti, mala som sen, ktorý hlboko zapôsobil na moju myseľ. Snívalo sa mi, že som videla chrám, ku ktorému sa hrnulo mnoho ľudí. Zachránení budú pri uzavretí času iba tí, ktorí nájdu útočisko v tomto chráme. Všetci, ktorí zostanú vonku, budú navždy stratení. Zástupy vonku, ktoré si šli svojimi rozličnými cestami, posmešne a s výsmechom hovorili o tých, čo vchádzali do chrámu, a tvrdili im, že tento plán záchrany je ľstivým klamom a že v skutočnosti nehrozí nijaké nebezpečenstvo, ktorému by sa bolo treba vyhnúť. Dokonca sa niektorých zmocnili, aby im zabránili ponáhľať sa dovnútra za múry.“

„Zo strachu pred zosmiešnením som pokladala za najlepšie počkať, kým sa zástup nerozide, alebo kým budem môcť vojsť bez toho, aby ma spozorovali. Namiesto toho však počet ľudí narastal, a v obave, že prídem neskoro, som narýchlo opustila svoj domov a predierala sa davom. Vo svojej úzkostlivej túžbe dostať sa do chrámu som si nevšímala, ani som nedbala na zástup, ktorý ma obklopoval. Keď som vstúpila do budovy, uvidela som, že ten obrovský chrám je podopretý jedným nesmiernym stĺpom a k nemu bol priviazaný baránok, celý zohavený a krvácajúci. My, ktorí sme tam boli prítomní, sme sa zdali vedieť, že tento baránok bol roztrhaný a zbitý pre nás. Všetci, ktorí vstúpili do chrámu, museli predstúpiť pred neho a vyznať svoje hriechy.

„Tesne pred Baránkom boli vyvýšené sedadlá, na ktorých sedela skupina ľudí, vyzerajúca veľmi šťastne. Zdalo sa, že na ich tvárach žiari nebeské svetlo, a chválili Boha a spievali

piesne radostnej vďačnosti, ktoré zneli ako hudba anjelov. To boli tí, ktorí prišli pred Baránka, vyznali svoje hriechy, prijali odpustenie a teraz v radostnom očakávaní čakali na akúsi radostnú udalosť.“

„Aj keď som už vošla do budovy, zmocnil sa ma strach a pocit hanby, že sa musím pokoriť pred týmito ľuďmi. No zdalo sa, že som bola prinútená ísť ďalej, a pomaly som si razila cestu okolo stĺpa, aby som sa postavila tvárou k baránkovi, keď zaznela trúba, chrám sa otriasol, zo zhromaždených svätých sa pozdvihli výkriky víťazstva, budovu osvietila strašná žiara, potom všetko pohltila hlboká tma. Všetci tí šťastní ľudia zmizli spolu so žiarou a ja som zostala sama v tichej hrôze noci. Prebudila som sa v úzkosti mysle a sotva som sa vedela presvedčiť, že sa mi to len snívало. Zdalo sa mi, že môj údel je spečatený, že Duch Pánov ma opustil a už sa nikdy nevráti.

„Krátko nato som mala ďalší sen. Zdalo sa mi, že sedím v hlbokom zúfalstve s tvárou v dlaniach a takto uvažujem: Keby bol Ježiš na zemi, išla by som k Nemu, vrhla by som sa k Jeho nohám a povedala Mu o všetkom svojom utrpení. Neodvrátil by sa odo mňa, zľutoval by sa nado mnou a ja by som Ho navždy milovala a slúžila Mu. Práve vtedy sa otvorili dvere a vošla osoba krásnej postavy a tváre. Súcitne sa na mňa pozrela a povedala: „Žeľáš si vidieť Ježiša? Je tu a môžeš Ho vidieť, ak si to želaš. Vezmi všetko, čo vlastníš, a nasleduj ma.““

Počula som to s nevýslovnou radosťou a ochotne som pozbierala všetok svoj nepatrný majetok, každú drahocennú maličkosť, a nasledovala som svojho sprievodcu. Zaviedol ma k strmému a zdanlivo krehkému schodisku. Keď som začala vystupovať po schodoch, varoval ma, aby som mala svoj zrak upretý nahor, aby sa mi nezatočila hlava a nespadla. Mnohí iní, ktorí vystupovali po tomto strmom výstupe, spadli skôr, než dosiahli vrchol.

„Napokon sme dosiahli posledný stupeň a zastali sme pred dverami. Tu ma môj sprievodca vyzval, aby som zanechala všetko, čo som si priniesla so sebou. Ochotne som to odložila; potom otvoril dvere a pokynul mi, aby som vošla. V okamihu som stála pred Ježišom. Nebolo možné pomýliť si tú krásnu tvár. Výraz takej dobrotivosti a velebnosti nemohol patriť nikomu inému. Keď sa na mne spočinul Jeho pohľad, hneď som vedela, že pozná každú okolnosť môjho života i všetky moje najvnútornejšie myšlienky a pocity.

„Pokúšala som sa ukryť pred Jeho pohľadom, cítiac, že nie som schopná zniesť Jeho skúmavé oči, ale On sa priblížil s úsmevom a, položiac svoju ruku na moju hlavu, povedal: „Neboj sa.“ Zvuk Jeho sladkého hlasu rozochvel moje srdce šťastím, aké dovtedy nikdy nepoznalo. Bola som priveľmi preplnená radosťou, aby som mohla vyrieť čo len slovo, ale premôžená citom som klesla tvárou k Jeho nohám. Kým som tam bezmocne ležala, mínali sa pred mnou výjavy krásy a slávy a zdalo sa mi, že som dosiahla bezpečie a pokoj neba. Napokon sa mi vrátila sila a vstala som. Láskové oči Ježiša boli stále upreté na mňa a Jeho úsmev naplňal moju dušu radosťou. Jeho prítomnosť ma naplňala svätou bázňou a nevýslovnou láskou.“

„Môj sprievodca teraz otvoril dvere a obaja sme vyšli von. Prikázal mi, aby som si znovu vzala všetky veci, ktoré som nechala vonku. Keď sa tak stalo, podal mi zelenú šnúru, tesne zvinutú. Nariadil mi, aby som ju nosila pri srdci, a keď budem chcieť vidieť Ježiša, aby som ju vybrala z lona a natiahla ju až do krajnosti. Varoval ma, aby som ju nenechávala zvinutú po dlhší čas,

aby sa nezaotatila a nebolo ju ťažké narovnať. Uložila som si tú šnúru blízko srdca a radostne som zostúpila po úzkych schodoch, chváliac Pána a hovoriac všetkým, ktorých som stretla, kde môžu nájsť Ježiša. Tento sen mi dal nádej. Zelená šnúra v mojej mysli predstavovala vieru a krása i jednoduchosť dôvery v Boha začali svitať mojej duši.“ Testimonies, zväzok 1, 27–29.

Od ukončenia exeterského táborového zhromaždenia 17. augusta až do 22. októbra 1844 uplynulo šesťdesiatšesť dní. Týchto šesťdesiatšesť dní predstavuje obdobie ohlasovania Polnočného volania a v kontexte podobenstva o desiatich pannách tí, ktorí vtedy zvest' ohlasovali, predstavujú tých, ktorí mali olej, a tí, ktorí ju vtedy neohlasovali, nemali olej.

V podobenstve sa sobáš uskutočnil na začiatku času meškania. Právoplatný sobáš sa uskutočnil a potom sa všetci rozišli do svojich domovov a čakali, kým sa ženíchov otec nerozhodol, či je prijateľné manželstvo zavŕšiť. Nevera medzi prvým sobášom a druhým obradom o polnoci sa považovala za cudzoložstvo. Čas meškania sa odvíjal od toho, že ženíchov otec počas určitého obdobia vyčkával, aby videl, čo sa s nevestou stane. Bola tehotná?

Keď otec rozhodol, že všetko je v poriadku, polnočný sprievod sa začal; a začal sa v noci, aby sa predišlo úmornému žiaru palestínskeho dňa. Z tohto dôvodu sa od družičiek nevesty, panien z podobenstva, vyžadovalo, aby mali pripravenú vlastnú lampu a zásobu oleja na polnočný výkrik oznamujúci, že svadobný sprievod je na ceste, lebo sa mal konať v noci. V Exeteri zaznel polnočný výkrik a buď ste mali dosť oleja pripraveného na sprievod, alebo nie.

Keď odchádzali z Exeteru s posolstvom, znázorňovali ľud, ktorý bol spečatený. Niektorí mali dosť oleja, aby vošli na svadbu 22. októbra 1844, a niektorí nie. Tých šesťdesiatšesť dní predstavuje časové obdobie, keď je Boží ľud spečatený až po zatvorené dvere nedeľného zákona. Ak mali správne množstvo oleja, vierou vstúpili do Najsvätejšieho miesta. Sestra Whiteová znázornila Boží ľud vstupujúci do Najsvätejšieho miesta v posledných dňoch a v jej alfa dejinách to bola skúška života a smrti, ktorá súvisela so vstúpením vierou do Najsvätejšieho miesta. V posledných dňoch bude sto štyridsaťštyri tisíc skúšaných v tom, či vierou vstúpia do Najsvätejšieho miesta. Opäť je to skúška života a smrti.

V nasledujúcom článku budeme v týchto veciach pokračovať.

„Pri očistení chrámu Ježiš oznamoval svoje poslanie ako Mesiáš a vstupoval do svojho diela. Tento chrám, postavený za príbytok božskej Prítomnosti, mal byť názorným poučením pre Izrael i pre svet. Od večnosti bolo Božím zámerom, aby každá stvorená bytosť, od žiarivého a svätého serafa až po človeka, bola chrámom pre prebývanie Stvoriteľa. Pre hriech ľudstvo prestalo byť Božím chrámom. Ľudské srdce, zatemnené a poškvrnené zlom, už viac nezjavovalo slávu Božskej Bytosti. No vtelením Božieho Syna sa zámer nebies naplní. Boh prebýva v ľudstve a prostredníctvom spasiteľnej milosti sa ľudské srdce znovu stáva Jeho chrámom. Boh určil, aby chrám v Jeruzaleme bol ustavičným svedectvom o vznešenom určení, ktoré je otvorené každej duši. Židia však nepochopili význam stavby, na ktorú hľadeli s takou pýchou. Nevydali sa ako sväté chrámy Božiemu Duchu. Nádvorcia chrámu v Jeruzaleme, naplnené vravou nesvätej kupčby, až priveľmi verne predstavovali chrám srdca, poškvrnený prítomnosťou zmyselnej vášne a nesvätých myšlienok.

„Tým, že Ježiš očistil chrám od kupcov a predavačov sveta, oznámil svoje poslanie očistiť srdce od poškvvrny hriechu — od pozemských žiadostí, sebeckých túžob, zlých návykov, ktoré kazia dušu. Citované Malachiáš 3,1–3.“ Túžba vekov, 161.

„Prorok hovorí: ‚Videl som zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc; a zem bola osvietená jeho slávou. A zvolal mocne silným hlasom a hovoril: Padol, padol Babylon, ten veľký, a stal sa príbytkom démonov‘ (Zjavenie 18,1.2). Toto je to isté posolstvo, ktoré bolo dané druhým anjelom. Babylon padol, ‚lebo dal všetkým národom piť z vína hnevu svojho smilstva‘ (Zjavenie 14,8). Čo je tým vínom? — Jej falošné učenia. Dala svetu falošnú sobotu namiesto soboty štvrtého prikázania a opakovala lož, ktorú satan najprv povedal Eve v Edene — prirodzenú nesmrteľnosť duše. Mnohé príbuzné bludy rozšírila široko-d’aleko, ‚učiac ako náuky prikázania ľuďí‘ (Matúš 15,9).“

„Keď Ježiš začal svoju verejnú službu, očistil chrám od jeho svätokrádežného znesvätenia. Medzi poslednými činmi Jeho služby bolo druhé očistenie chrámu. Tak aj v poslednom diele varovania sveta zaznievajú k cirkvám dve odlišné výzvy. Posolstvo druhého anjela znie: ‚Padol, padol Babylon, to veľké mesto, lebo všetky národy napojil vínom hnevu svojho smilstva‘ (Zjavenie 14,8). A v mocnom volaní posolstva tretieho anjela je počuť hlas z neba, ktorý hovorí: ‚Vyjdite z neho, ľud môj, aby ste nemali účasť na jeho hriechoch a aby ste neprijali z jeho rán. Lebo jeho hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozepamätal na jeho neprávosti‘ (Zjavenie 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.